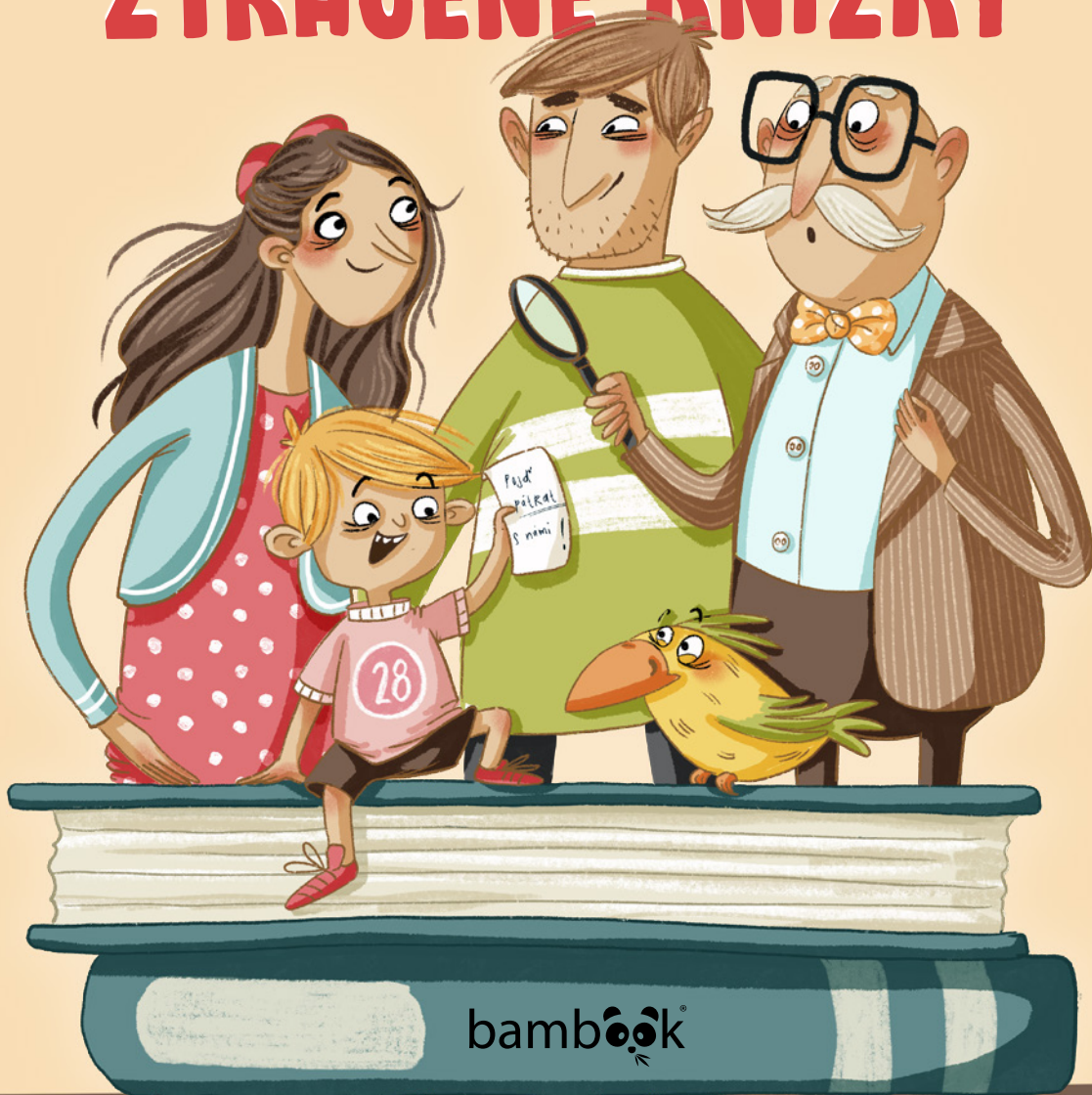

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Lucia Derčalíková

ZÁHADA ZTRACENÉ KNÍŽKY

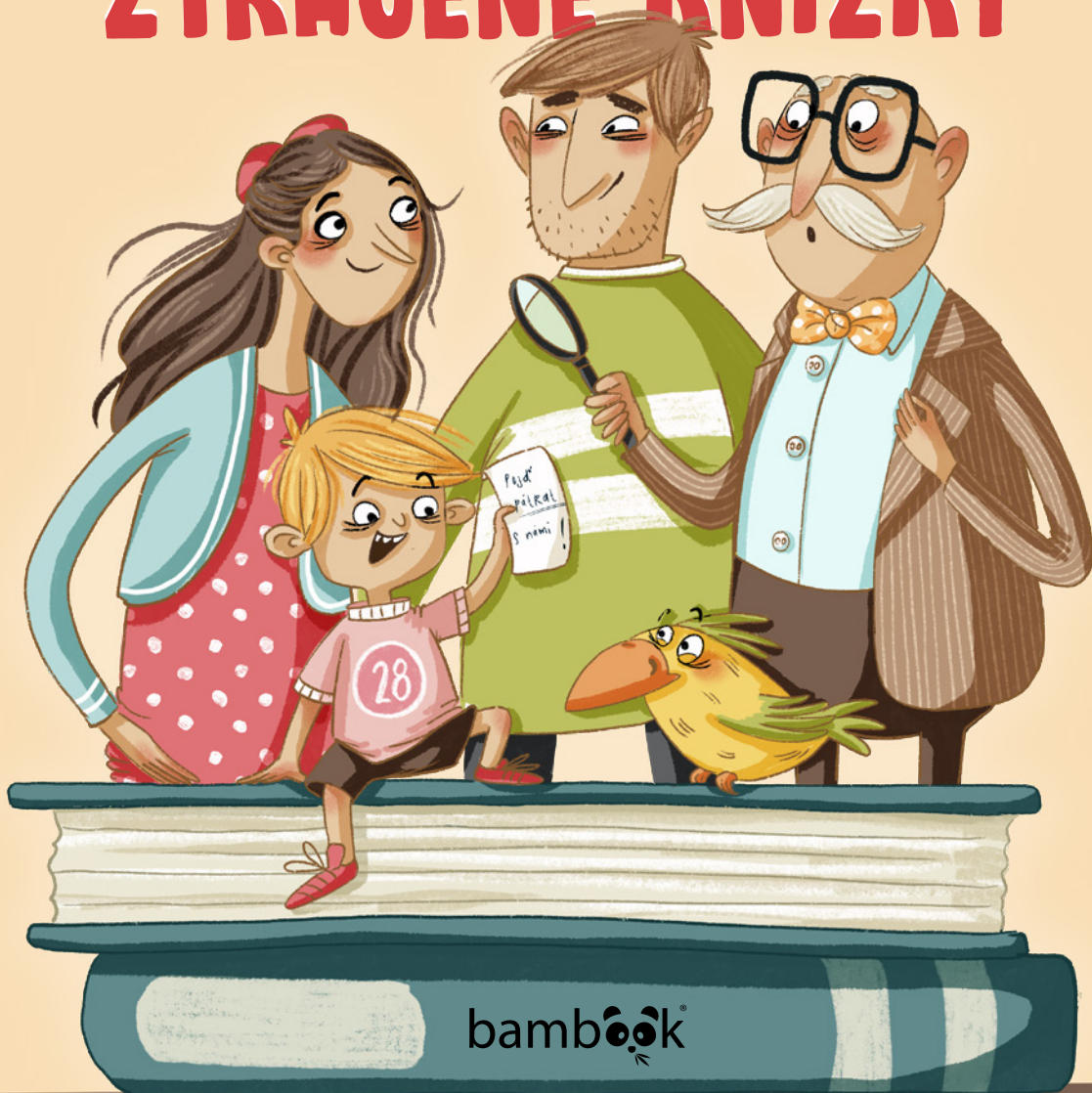

bambóok

bambôk®

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Lucia Derčalíková

ZÁHADA ZTRACENÉ KNÍŽKY

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Zuzana Pospíšilová

ZÁHADA ZTRACENÉ KNÍŽKY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 10 368. publikaci

Ilustrace Lucia Derčálíková

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Návrh obálky Antonín Plicka

Počet stran 56

Vydání 1., 2026

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2026

Cover Illustration © Lucia Derčálíková, 2026

ISBN 978-80-271-8400-2 (pdf)

ISBN 978-80-271-5867-6 (print)

Obsah

Předmluva	7
Nejlepší počítař	9
Oskarova první knížka	11
Báječná hra	14
Hodina čtení	16
Kam se poděla?	19
Děda na návštěvě	22
Dědektiv	25
Lupa	28
Děda má nápad	31
Šifrování pro Oskara	34
Další záhada	37
Střídání	40
Opravdově záhady	43
Naschválničci	46
Úspěch	49
Do třetice	52
Doslov	56

Předmluva

Oskar miluje čísla a počítání, ale čtení ho nebaví. Díky dědečkovi, ztracené knížce a záhadné šifře se z něj nakonec stane vášnivý čtenář.

25, 17, 1 / 38, 3, 2 / 22, 24, 2 / 11, 18, 6 /
25, 3, 10 / 9, 5, 9 / 42, 1, 2 / 24, 7, 1 /
28, 13, 4 / 31, 9, 1 / 35, 6, 1 / 43, 3, 1 /
17, 12, 7 / 53, 9, 8 / 33, 10, 11 /.

Tento zašifrovaný vzkaz se ti podaří vyluštit až po přečtení celé knížky. Tak neváhej a pusť se do čtení!

$$1 + 2 = 3$$

$$3 \times 2 = 6$$

$$6 \div 3 = 2$$

Nejlepší počtář

Oskar chodí do druhé třídy a baví ho hlavně matematika. Už ve školce dokázal spočítat všechny děti ve třídě. Na první pohled mu bylo jasné, čeho je víc a čeho méně. A když hrál s kamarády hru, kde se házelo kostkou, hned znal počet puntíků. Nemusel je počítat po jednom jako ostatní děti.

Paní učitelka ve škole poznala, že je Oskar šikovný. Zpočátku ho jen chválila a za každou jedničku mu připsala i hvězdičku. Pak mu dávala těžší příklady než ostatním dětem. Oskar byl na sebe hrdý.

Klidně by v počítání mohl soupeřit i s třetáky. Uměl čísla hbitě sčítat i odčítat. Pochopil násobení i dělení. Se čtením to však bylo mnohem horší.

Když se žáci naučili všechna písmenka, četli společně z čítanky. Později i z knížek. Paní učitelka dávala dětem domácí úkoly na procvičování čtení. Oskar místo toho raději počítal slova na stránce. Potom počítal písmena v každé větě. Hledal, které slovo na stránce má nejméně, nebo naopak nejvíce písmen. Někdy ale nevěděl, co bylo v textu napsáno. Paní učitelka si toho všimla a pozvala si rodiče do školy.

„Váš syn je nejlepší počtář ve třídě,“ začala paní učitelka pochvalou.

Tatínek se pyšně napřímil, maminka se usmívala.

„Čtení mu ale moc nejde. Poznává sice písmena, dokáže přečíst slovo i větu, ale stále slabikuje a čte pomalejším tempem než ostatní děti. Myslím, že by měl více trénovat.“

Tatínek nechápavě pozvedl obočí. To, co slyšel, si musel nejprve srovnat v hlavě. Maminka se přestala usmívat. Paní učitelka je ale chtěla povzbudit.

„Zkuste zajistit, aby ho čtení bavilo. Kupte mu nějakou dobrodružnou knížku. Ukažte mu, že čtení je prima zába-
va. Sami si najděte čas na čtení knih, povídejte si o tom, co jste přečetli,“ radila jim paní učitelka.

Maminka s tatínkem tedy vyzvedli Oskara z družiny a pak všichni společně zamířili do knihkupectví.

Oskarova první knížka

„Můžeš si vybrat jakoukoliv knížku,“ vyzvala maminka Oskara, když dorazili na místo.

„Ale já nevím jakou,“ odpověděl syn a tvářil se bezradně.

„Něco vybereme,“ chlácholil ho tatínek.

V knihkupectví bylo opravdu hodně knih. Oskar pobíhal od jednoho regálu ke druhému. Očima zkoumal hřbety knih. Všechny byly hezké a barevné.

„Tak si nějakou vezmi do ruky a prolistuj ji, ať víš, co je uvnitř,“ nabádala ho maminka. Sama vzala do ruky jednu dětskou knihu a začala si ji prohlížet.

Oskar udělal totéž. Jenže se na obrázky ani na písmenka nedíval. Zajímala ho pouze čísla stránek.

„Mohu vám nějak poradit?“ zeptala se paní prodavačka, která si všimla, že si rodina s výběrem knihy neví rady.

„Asi ano. Chceme synovi koupit jeho první knihu,“ odpověděl tatínek.

„A o čem by měla být?“ zeptala se paní prodavačka.

Maminka s tatínkem pokrčili rameny, ale Oskar měl jasno. „O číslech!“ odpověděl bez váhání.

Paní prodavačka se tvářila zaskočeně.

„Syn je nejlepší počtář ve třídě,“ řekl tatínek. Jednak proto, aby vysvětlil situaci, ale také proto, aby se pochlubil.

„Chápu,“ pokývala hlavou paní prodavačka. „Čtení o číslech tady bohužel nemáme. Ale mohla by se ti líbit tato kniha. Je o partě kluků, kteří pátrají po všelijakých záhadách,“ navrhla. Jako kouzelnice jediným rychlým pohybem vyndala z regálu knihu, o které před chvílí mluvila.

Oskar se chtěl podívat, kolik má kniha stránek, jak velké jsou číslice a kde jsou umístěné. Tatínek však byl netrpělivý. „To je ono, tuhle knihu si vezmeme,“ rozhodl.

„Tak pojdte prosím k pokladně,“ vyzvala je paní prodavačka. Pak naskenovala čárový kód a oznámila, že kniha stojí dvě stě padesát korun.

„Cože? Kolik?“ zeptal se Oskar, který se přeslechl. Číslo ho zajímalo, tak to chtěl slyšet.

Paní prodavačka částku zopakovala. Pak dodala: „Mohu vám dát knihu o deset procent levněji. Místo dvě stě padesáti zaplatíte jen...“

„... Dvě stě dvacet pět,“ odpověděl bleskovou rychlostí Oskar.

„Cože?“ vytřeštila oči paní prodavačka. „Mám syna ve třetí třídě, ale tohle by vypočítat nedokázal.“

Částku potvrdila, tatínek zaplatil a všichni tři spokojeně odešli domů.

Báječná hra

„Klidně už se můžeš pustit do čtení,“ vybídla Oskara maminka, když společně snědli odpolední svačinu. „Ale nejdříve si nezapomeň umýt ruce, ať knihu nezašpiníš.“

Oskar se odploušil do svého pokoje. Do čtení se mu nechtělo. Udělal si úkol z matematiky, vypočítal pár příkladů navíc a pak se nudil. Koukal z okna a přemýšlel, co by mohl počítat a porovnávat. Ptáci na obloze létali příliš rychle, mraky se během chvilky rozplynuly a lidé spěchající po chodníku mizeli ve dveřích obchodů.

„Tak co, už jsi začal?“ vyzvídala maminka netrpělivě.

„S čím jsem měl začít?“ nechápal Oskar.

„No přece se čtením,“ připomněla mu maminka.

„Už jdu na to,“ odpověděl a neochotně sáhl po knize.

Maminka s úsměvem počkala, až syn knihu otevře. Teprve pak se vrátila do kuchyně chystat večeři.

Oskara písmenka nezajímala. Listoval knihou a prohlížel si obrázky. Musel uznat, že byly krásné. Sám by nikdy nic takového namalovat nedokázal. Ještě víc ho ale zajímala čísla stránek. Přerýkával si každé liché číslo potichu a sudé nahlas. Během chvilky měl celou knihu prolistovanou. A tak ho napadla jiná hra. U všech dvojciferných čísel prováděl součet. Když narazil na stránku dvacet tři, spočítal dva plus tři. To bylo jednoduché. Větší zábava byla u stránek padesát šest, sedmdesát osm nebo devadesát tři.

„Tak co? Jak ti jde čtení?“ zeptal se tatínek, který také přišel Oskara zkontrolovat.

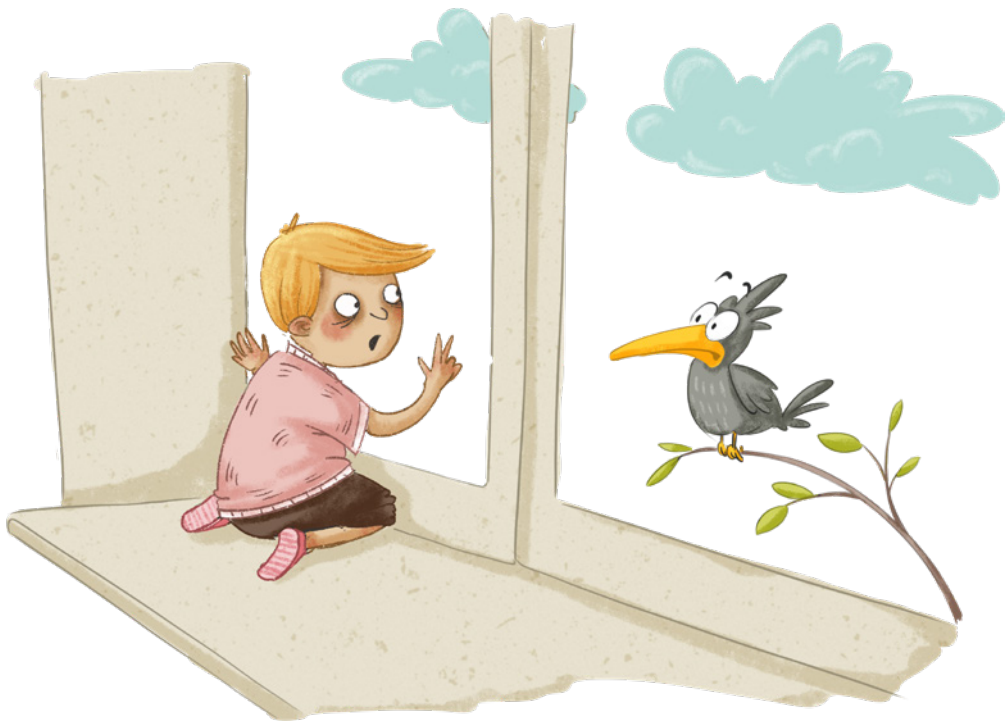
„Jo, dobrý,“ odpověděl Oskar a tvářil se nadšeně, protože ho ta nová báječná hra s čísly stránek opravdu bavila.

„Tak to je dobře,“ prohlásil tatínek a zase zmizel, protože musel dokončit práci na počítači.

U večere si chtěli rodiče povídat o nové knížce. Bylo to pro ně důležité. Paní učitelka jim přece dala za úkol postarat se o to, aby jejich syn procvičoval čtení, které mu moc nešlo.

„A o čem to je?“ zeptal se tatínek.

„No, teprve se to rozbíhá, ale určitě to bude hodně napínavé,“ mlžil Oskar. Ve skutečnosti ani netušil, kdo je hlavní hrdina knihy.

Hodina čtení

Večer si Oskar na noční stolek odložil knížku, aby to vypadalo, že si před spaním četl. Ležel se zavřenýma očima, ale spánek nepřicházel. Popadl tedy knížku, rozsvítil lampičku a zase hrál hru na sčítání stránek. Tentokrát ale sčítal všechna čísla na dvoustraně. Když si knihu otevřel na stranách osmnáct a devatenáct, tak počítal jedna plus osm plus jedna plus devět. Celkem devatenáct.

Když ho počítání konečně ukolébalo ke spánku, stihl ještě mezi stránky vložit záložku. Tu dostal od paní prodavačky v knihkupectví jako dárek k nákupu. Než usnul, zapamatoval si, že je záložka umístěna na stranách dvacet šest a dvacet sedm.

Ráno se probudil a dělal všechno stejně jako každé jiné ráno. Jen u snídaně se ho tatínek zeptal na knihu. „Tak jak pokračuješ ve čtení?“

„Jo, dobrý,“ odbyl ho Oskar a raději si ukousl větší kus rohlíku, aby nemusel odpovídat s plnou pusou.

Maminka už byla dávno v práci, protože byla zdravotní sestřička v nemocnici a pracovala na směny. Někdy vstávala brzy a v šest už byla v práci. Jindy měla odpolední, takže Oskara vyzvedával ze školy táta. Někdy dokonce maminka nebyla doma celou noc.

Před školou se rozloučili a táta spěchal zpátky domů, aby si sbalil kufr. V poledne musí na letiště. Čeká ho totiž služební cesta do zahraničí.

První hodinu bylo podle rozvrhu čtení. Paní učitelka děti postupně vyvolávala, aby nahlas četly z čítanky. Teprve teď si Oskar vzpomněl, že dostali za domácí úkol si čtení doma natrénovat, aby bylo rychlé a plynulé. Oskar se v lavici přikrčil, aby si ho paní učitelka nevšimla a nevyvolala ho. Jenže ona ho viděla. A dobře věděla, proč se schovává. Při hlasitém čtení pokaždé koktal a některá písmenka se mu dokonce pletla. Nevěděl, jestli má přečíst drak, prak, mrak, frak, nebo zrak. Ostatní spolužáky to pokaždé rozesmálo. Všichni věděli, že je Oskar chytrý kluk a umí dobře počítat. Proto si děti myslely, že si schválně dělá legraci.

Jen paní učitelka dobře věděla, jak to je. Oskara nevyvolala, ale když byl celý text přečtený, zeptala se celé

třídy: „Je tady někdo, kdo už byl v knihkupectví a koupil si tam knížku?“

Zvedlo se několik rukou. Mezi nimi i ta Oskarova.

„Výborně. A jakou knihu jste si koupili? Třeba ty, Oskare,“ vybídla ho k odpovědi.

„Takovou modrou s obrázky a má čísla stránek,“ odpověděl neurčitě.

„Nás zajímá spíš to, o čem kniha je a jak se jmenuje,“ pronesla vlídně paní učitelka.

Z Oskara už nic dalšího nedostala. Pamatoval si jen to, že součet číslic byl naposledy sedmnáct. Paní učitelka tedy rozhodla, že každý, kdo přečte knihu, ji ostatním dětem představí.

Kam se poděla?

Oskara vyzvedla z družiny maminka. Cestou se zastavili v obchodě pro čerstvé pečivo a šunku, aby mohli na zítra připravit svačinu. Vždycky myslela nejen na Oskara, ale také na tatínka. Ten však dnes musel na pár dní odletět do zahraničí. Bude tam pro jejich firmu domlouvat zakázku.

„Přijede dědeček, aby tě mohl vyzvednout nebo doprovodit, když tu tatínek nebude,“ prozradila Oskarovi maminka.

„Děda Tonda?“ ujišťoval se Oskar. Byl to tatínkův tatínek a byla s ním prima zábava. Byl už v důchodu, rád luštil křížovky a měl stále dobrou náladu. Maminka se někdy mračila, paní učitelka taky, táta jakbysmet. Jen děda Tonda to snad ani neuměl.

Maminka přikývla a Oskar radostí poskočil tak, že mamince málem vyrazil z ruky nákupní košík.

„Můžeš dědovi číst z té nové knížky,“ napadlo maminku. „Aspoň se tu nebudete spolu nudit, když budu v práci.“

Oskar si tiše povzdechl. Zahánění nudy si totiž představoval naprosto jinak než hlasitým čtením.

Jakmile dorazili domů, maminka v kuchyni odložila tašky a Oskar si šel splnit domácí úkoly. Sotva vešel do pokoje, něco ho zarazilo. Jeho kniha na nočním stole nebyla. Běžel k posteli a začal prohledávat zásuvku

u stolečku. Nakoukl pod postel, jestli tam kniha náhodou nezapadla. Dokonce ji hledal i v peřinách, ale marně. Prostě byla fuč.

„Mami, neviděla jsi moji knížku?“ zeptal se nahlas, aby ho maminka slyšela i v kuchyni.

„Jakou knížku?“ zeptala se maminka. Netušila, o čem je řeč. Myslela, že Oskar hledá třeba nějakou učebnici do školy.

„No tu novou, co jste mi včera koupili.“

„To bys měl vědět spíš ty,“ odpověděla mu maminka, která se přišla podívat do pokoje. Snažila se synovi pomoci aspoň návodnými otázkami. „Kde jsi ji měl naposledy?“

„Tady,“ ukázal na noční stolek.

Maminka mu chvíli s hledáním pomáhala, ale pak to vzdala. „Přiznej se, že ty jsi tu knihu schoval, abys nemusel dědovi číst!“

Oskar se rozplakal, protože byl obviněný neprávem. Nic takového neudělal. Kniha opravdu zmizela.

Děda na návštěvě

Oskarovi ještě ani neuschly slzy a už se u dveří ozvalo zvonění. Jindy by běžel otevřít, když věděl, že je to děda. Teď se držel vzadu. Rychle si rukou utřel slzy, aby dědeček nepoznal, že brečel. Maminka otevřela dveře a za nimi stál děda Tonda. Usměvavý jako vždycky. V jedné ruce držel klec s papouškem Jírou a ve druhé táhl kufr na kolečkách.

„Ahoj, Oskárku,“ pozdravil ho dědeček hned poté, co se přivítal s maminkou. Ta mu vzala bundu a pověsila ji na věšák v předsíni. Pak dědovi nabídla pantofle, aby ho nestudily nohy.

„Ahoj, dědo,“ odpověděl Oskar a hlas se mu ještě trochu třepotal.

Děda hned poznal, že se plakalo. „To vypadá na slzavé údolí. Copak se přihodilo, že na tebe padla taková smuténka?“

„Ztratila se mi knížka. A mamka si myslí, že jsem ji schválně schoval,“ vychrlil ze sebe Oskar tu velkou ne-spravedlnost.

„Proč bys to dělal?“ divil se děda.

„Prrrroč bys to dělal?“ zopakoval dědečkův papoušek. Tomu se všichni museli zasmát.

Oskar pokrčil rameny a pak dědovi naznačil, aby se sklonil. Chtěl mu do ucha pošeptat něco, co papoušek

Vážený čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Záhada ztracené knížky.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.